

1927

Per a les noces de plòmi
del convice Col·lehi

(no publicat)

El nostre Canonge

Els de la generació seguidors imme-
 diats del portàndard, de la renai-
 xença catalana; els que aprenque-
 rem d'estimar la nostra terra i to-
 tes les seues coses i totes les seues
 gestes i la seua herència materna,
 els que en els anys de la nostra
 inventut ~~florida~~ ens enardirem
 amb els cant, dels nostres mi-
 llors poetes, ~~seuen~~ ^{servem} tots en el
 cor un sentiment d'amor, d'a-
 graiment i de veneració per aquest
 home alt i rapat de cos i de
 pensa, per aquesta persona emi-
 nent del renaixement de l'esperit
 catalanex. A mossen Lluís l'ad-
 mirarem i reverenciarem com
 un sant, el veiem com l'àngel
 de la nostra pueria; els seus versos
 ens regalivaven ànims encins
 com nectar de Paradís, ~~En~~ En

Quimerà en agitava el cor i
 la fantasia i en enornava
 un temps d'heroicitat
 i el miraven com el Júpiter
 tornant de l'Olimp. En Francesc
 Mather, aquest patriarca de la
 cançó amorosa, massa oblidat de
 la generació present, era el nostre
 poeta predilecte responent
 les seves espases d'amor als
 enramins juvenils d'aquella
 nostra ~~juventut~~ edat florida;
 els seus clams de pàtria eren
 com llampès i trovada que ins-
 remoria tot l'esser. Però a
 Morren Collet el veiem a part;
 li deïem el Senyor Canonge;
 era el nostre canonge, el repre-
 sentant de l'Església en aquella
 plerada gloriosa del bell sen-
 tir catalanesc. El respectàvem
 i s'en imposava ^{perque ni endevia} ~~com a~~

l'alta gerarquia del ver re-
 presentant de la fe del nostre
 poble: era la personificació
 del 'clergue català qui ve-
 veix a Déu, és son ministre
 amb tot el temps fort de
 raça, amb tota la plenitud
 de caràcter, sense perdre
 ni minuar el sentiment
 amorós a la terra que és
 donia vida i benaurada pro-
 pria. Morren Llorenç vivia pu-
 rament en el seu cel de poesia.
 (Nosaltres li havíem sentit dir: "Se
 està tan bé en el cel de la poesia!")
~~Morren~~ El seu senyor Llucienç era
 un almosaner de la fe i de
 la pàtria. Els seus nervis, la
 seva prosa, la seva paraula,
 la seva veu, tot era cinsà

Sant de força resonant, d'ardidesa i claretat juntament amb una dignitat tota eclesíastica.

Morren Collell era doncs el canonge de tota la nostra idealitat, del que a l'amor de la terra hi ajuntavem sublimant - to ~~el~~ sentiment de la fe. sublimavem l'amor a la nostra terra amb el sentiment de la fe. En el senyor canonge hi veiem els dos sentiments, el del Cel i el de la terra, tot d'una peça. El sentiment d'amor a tot lo nostre prenia força i dignitat i amb l'idealitat suprema de la religió i el sentiment de fe prenia i enso-

manera d'un temps i d'una
vinceritat que no mes arrela
sordament quan pren la
persona de la nostra propia
natura, que ben mirat
^{en el fons,} natura i religio no són pas
coses distintes.

I el Sr. Canonge encara
viv entre nosaltres, i encara
ja ven potent en la ventura i en
cara en franquera en domi-
na, i encara és exemple vivent
per a tots els nostres ideals;
doncs, benvingut sia aquest
dia de reverencia de tot
Catalunya a la seva perso-
nalitat; llavors sien els que
han tingut la bella pensada;

i que el nostre Canon el
 vegi en aquestes ratlles tota
 l'agraïment, respecte i a-
 mor dels que en ell
 hemem après la nostra ide-
 alitat, dels que ell ha riu-
 t exemplar, confort i guiatge,
 dels que joves encara apen-
 serem d'ell a esser homes,
 estimant a Déu i a l'ata-
 lunya.

Joan Guàrdia